

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

V době virové a jaké to bylo • **Jaro 1945 v Dobřichovicích**
Zastávky na trati • **Co na tohle období škola?** • Tipy
na výlety • **Bydlíme či žijeme v Dobřichovicích?**
O vzpřímení či pokřivení aneb o správném držení těla
Feuersteinovo instrumentální obohacování • Dana a Emil
Zátopkovi • **Jedna splátka dluhu** • Kultura • **Sport**

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141

dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

UDĚLEJTE SI ZÁSoby VÍNA NA PRVNÍ JARNÍ GRILOVÁNÍ A RODINNÉ OSLAVY!

- Doproděj skladových zásob starších ročníků za velkoobchodní ceny přímo od vinaře.
- Ceny již od 95,- Kč za láhev, vybraná vína můžete před zakoupením ochutnat!

Najdete nás v Dobřichovicích, ul. Na Plzeňce 165.

Nutno volat předem na 602 255 925
nebo pište na michaela@vinocibulka.cz

VINO CIBULKA MIKULOV,
jediné mikulovské vinařství se sídlem v Dobřichovicích!

Niccolò Machiavelli

užívati jak povahy lidské, tak přirozenosti zvířecí; a že jedna bez druhé není trvanlivá. A když tedy je panovník nucen uměti dobře se chovati jako zvíře, musí si vzít za vzor lišku a lva. Lev se totiž nedovede ubránit nastraženým pastím a liška se nedovede ubránit vlkům. Chce-li tedy někdo uniknouti nástrahám, musí býti liškou, a kdo chce zastrašiti vlky, musí býti lvem. Ti, kteří jsou jenom lvem, nechápu svůj prospěch. Nemůže tedy prozíravý panovník – ani nesmí – plniti dané slovo, když by mu to škodilo a když pominuly příčiny, pro něž se tím slibem zavázal. Kdyby všichni lidé byli dobří, toto pravidlo by nebylo dobré, protože však jsou zlí a neplnili by slib daný tobě, nesmíš ani ty plniti slovo dané jim. Panovník vždycky bude míti dosti vhodných záminek na přikrášení toho, že neplní slovo. Mohli bychom o tom dáti nesčetné příklady z posledních časů a mohli bychom ukázati, kolik mírových smluv a kolik slibů bylo učiněno neplatnými a marnými proto, že panovníci nesplnili dané slovo, a jak ten, kdo si nejlépe uměl počínati jako liška, dopadl nejlépe. Je však nezbytné uměti tuto liščí povahu obratně zatajovati a uměti se dobře přetvařovati a chovati se lícoměrně. Lidé jsou totiž tak prostomyslní a tak poslušní daného stavu, že lícoměrník vždycky najde někoho, kdo se dá napáliti.

Každý chápe, že je hodno chvály, když vladař drží dané slovo a žije v upřímnosti, nikoli v úskočnosti. Nicméně zkušenost našich časů nám ukazuje, že veliké věci vykonali panovníci, kteří málo dbali daného slova a kteří dovedli poplésti lidské mozky obmyslností, až nakonec překonali ty, kteří svou vládu založili na čestnosti.

Tu je třeba věděti, že jsou dva způsoby boje: jeden cestou zákonitou, druhý cestou násilí. Způsob první je vlastní člověku a druhý zvířatům. Protože však první způsob mnohdy nestačí, nezbyvá než uchýliti se k druhému. Musí tedy vladař dobře uměti počínati si jako zvíře i jako člověk. Staří autoři tomu zastřené učili panovníky: popisují, jak Achilles a mnozí jiní dávnověcí vládcové byli dáni na výchovu kentaurovi Chironovi, aby je vychoval ve své kázi. A míti vychovatelem napolo zvíře, napolo člověka, to neznamená nic jiného, než že vladař má uměti

Pro letní zastavení jsme v době více než podivně nemohli nesáhnout k myšlenkám renesančního filosofa, politika či diplomata, vlastně polyhistora Nicola Machiavelliho (1469-1527). Nabízíme kousek z 18. kapitoly jeho magického Vladaře, jež má název Jak mají vladaři držeti dané slovo. Dalšího komentáře snad netřeba ...

Do léta ...

Zdál se mi sen ... Podivný a komický. Kráčel jsem cestou mezi poli. Na horizontu Čapí hnízdo a z něho trčela socha maršála Koneva ... S rouškou či náhubkem, na tu dálku jsem to nerozpoznal, blbě už vidím a ono se to často fakt nepozná ... K soše přivázaný protestant, co furt mluvil, mluvkva jeden. Co mluvil, zahaleno bylo zvláštní jakousi clonou. Vyděsilo mě to. Otočil jsem to v tušení problému. Jsem nekonfliktní starý muž. A tu prázdná ulice. Najednou budovy. Nalevo vepřín a vůně ovaru. Napravo kriminál s nábísem nad bránou: čau, lidi a s vrátným, jenž byl bez pochyby hodným strejdou ... A na konci ulice blázinec. Vrátným byl tam Ken. Chovanci tam hlídali ovce i malinkatého ovčáka a plukovník jim psal puntíky do notýsku ...

A poslední vize: Parlament schvalující zákon, že Kostelecké uzenyiny jsou ty nejchutnější po všechny časy a nikdy jinak ... Tak probíhá ve snách spojení jistě nespojitelného. Divná to doba ... Ufff ...

Prokousali jsme se nenormálním stavem a věru jsme se s ním vypořádali myslím se ctí. Když jsem co definovaný ohrožený senior dostal od místních hasičů roušku, byl jsem velmi vděčný, vlastně dojatý. Díky za to, fakt. Díky všem, kteří v obci v čase čínskému viru začali fungovat tak, jak obec, čili společenství, fungovat má. Moc jsme drželi palce všem, kteří stáli ve všech těch prvních liniích. A že jich bylo. To byla fakt za dané situace zkouška.

Doufejme, že snad už bude líp a třeba si kvůli tomu oživíme dávnou moudrost, že vše zlé je i pro něco dobré. Zkusme to dobré z toho bahna lovit, seč jsme. To je šance.

Příprava tohoto čísla Kukátka nebyla jednoduchá. Vlastně vypadla řada klíčových rubrik a témat, o nichž by se tak rádo psalo ... Číslo jsme přesto připravili. Je trochu jiné, samozřejmě. Co v něm najdete?

V úvodu vzpomeneme na text, jenž se stal

biblí Vladařů, lidí, jimž moc tak chutná, že z ní udělají cíl. Dotkneme se i tématu fungování obce v čase čínskému viru. Připomeneme si text z jednoho dávného čísla Kukátka, totiž vzpomínku na květen 1945 v Dobřichovicích.

Vzpomeneme na úžasnou dvojici osobností Danu a Emila, jistě: Zátokovy. A také na Ludwiga van Beethovena, to v rubrice kulturní. A když už jsme u manželských dvojic, tak se zeptáme manželů Heleny a Bohumila Kauckých na jejich život v Dobřichovicích v rámci naší ankety o tom, zda tu jen bydlíme, nebo zda tu i opravdu žijeme. A jak tuhle divnou dobu zvládá škola? To Vám nabídneme text B. Stejskala, jejího ředitele. Nabízíme i úvahu o našich zastávkách železničních.

Na výlet se i přes ta "opatření" mohlo. Tož nabízíme pár dobrých tipů. V rubrice zdravotní se zaměříme na správné držení těla u dětí co prevenci řady problémů. A také na situaci, kdy se svět kolem nás točí stále rychleji a stíhat ho je čím dál náročnější ...

V historické rubrice se pokusíme splatit jeden dávný dluh. Kultura se pomalu rozjíždí, takže nabídneme něco tipů. A trochu už přidáme i ze sportu. Přejeme Vám, milí čtenáři, dobrý a klidný čas letních radostí a na shledanou v lepších časech ...

J. Matl a redakce

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje. Jaký snímek byl vybrán tentokrát?

Vážení čtenáři!

Ani tentokrát nebylo jednoduché zvolit titulní fotografii – teď pro letní číslo Kukátka. Vybrali jsme z řady starších i novějších záběrů různých autorů. V nejužším finále ale soutěžil pan Jan Štulc sám se sebou. Tedy přesněji, v závěru jsme rozhodovali mezi dvěma

jeho snímky. Vybrali jsme pohled přes pole nad obcí Rovina směrem ke Všenorům. Autor ho pořídil 27. 5. 2009. Díváme se jeho prostřednictvím do našeho milého údolí. Víci máky jsou rozhodně hezčí než řepková pole. Při přípravě minulého (jarního) Kukátka, tedy ještě před koncem zimy, jsme na tomto místě glosovali rozmary počasí – v souvislosti se zimními fotografiemi. Teď už víme, že v zimě 2019/2020 jsme v Dobřichovicích neměli ani den se souvislou vrstvou sněhu. Chystáme letní Kukátko a víme, že jaro začalo teplými dny i občasnými dešti, ale vody z mraků i v korytech řek je čím dál méně. Suché období začalo dříve než v předchozích letech a hrozí nejsušší rok za mnoho let předešlých. Budeme fotit Berounku bez vody? Přitom se zdá, že na rozdíl od řady předešlých roků zima nepřešla teplotně rovnou do léta a máme celkem běžné jaro.

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografií vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání mailem nijak nekomprimujte.

Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže: vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

Letní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	8
Anketa	14
Školy	17
Tip na výlet	18
O zdraví	22
Osobnosti	26
Z historie	28
Kultura	31
Sport	35

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)

Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 5. 2020. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 8. 2020. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Štrná 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Jan Štulc

Provoz na radnici v časech koronaviru

S příchodem pandemie koronaviru, či trefněji řečeno „čínské chřipky“ nastalo mnoho změn i v chodu naší radnice. Město a jeho zaměstnanci museli najednou, kromě své běžné agendy, řešit otázky související s ochranou obyvatel, jejich informováním i souvisící logistikou. V prvních dnech nám tyto nové povinnosti zabíraly valnou část pracovního dne. Bylo třeba zajistit a stále aktualizovat informace pro občany. Zpočátku nebylo i pro nás jednoduché se zorientovat v záplavě informací, které přicházely od vlády a byly často chaotické nebo si dokonce protirečily. Na webových stránkách města byly přesto informace pro občany vždy aktuální. Město hned na počátku epidemie ustanovilo krizový štáb ve složení rozšířené rady města, tajemníka městského úřadu a velitele dobrovolných hasičů.

S vyhlášením nouzového stavu, 18. března, byla vládou zavedena povinnost nosit na veřejnosti roušky. Aby si je lidé obstarali, však nechala vláda na nich samotných. Pravdou je, že vzápětí Mimořádným opatřením povolili otevření galanterií. Město tedy zorganizovalo distribuci roušek, které začalo, tak jako v celé republice, i v Dobřichovicích šít mnoho dobrovolnic i dobrovolníků. Distribuci těchto roušek jsme zajistili ve spolupráci s našimi dobrovolnými hasiči v první řadě všem těm, kdo je nejvíce potřebovali, tedy prodavačkám, zaměstnancům pošty, stavebních firem a zaměstnancům, kteří přicházejí do častého styku s dalšími lidmi a samozřejmě seniorům. Spolu s rouškami jsme sháněli i respirátory, rukavice a dezinfekci. Tu jsme v počátku nakupovali za přemrštěnou cenu, protože jí byl nedostatek a cena raketově vzrostla. Městu se však velmi brzy podařilo objednat od společnosti Če-

pro větší množství dezinfekce AntiCovid za příznivou cenu, několikanásobně nižší, než za jakou se prodává běžně v obchodě. Tuto dezinfekci jsme objednali i pro okolní obce, které projevíly zájem a o náklady na objednávku se s námi podělily. Transport celkem 2500 l dezinfekce z centrálního skladu v Havlíčkově Brodu zajistila sponzorský firma Alset, sídlící v areálu bývalého JZD v Dobřichovicích.

Část dezinfekce byla rozdána v malých lahvičkách téměř všem dobřichovickým občanům, další byla a stále je k dispozici a město ji prodává občanům za nákupní cenu, tedy za 50 Kč/litr.

Samotný provoz městského úřadu byl částečně zredukován. Občané mohli navštívit úřad pouze ve středu odpoledne, a to po předchozí domluvě pouhé tři hodiny. Až v pozdějších týdnech bylo toto opatření uvolněno a od 20. dubna byly úřední hodiny a dny obnoveny. Občané mohou do budovy pouze po jednom, resp. na vyzvání příslušného pracovníka. Kolegyně z úřadu měly zároveň v prvních týdnech nouzového stavu zčásti home office tak, aby na úřadě byla pouze polovina obvyklého stavu zaměstnanců, kteří se tak střídali.

Změnila se i forma zasedání městské rady, jejíž zasedání probíhala on-line. Ač rada takto projednala všechny body svého programu, shodli jsme se, že není nad to se sejít osobně.

V souvislosti s omezením možnosti se shromažďovat bohužel muselo město zrušit prakticky všechny své jarní kulturní akce, kterými jsou Dobřichovice vyhlášené. Nezbyvá proto než doufat, že epidemie a z ní plynoucí omezení skončí co nejdříve.

*Petr Hampl,
starosta města*

DOB Centrum

RESTAURACE PANSKÁ ZAHRADA

po vládou nařízených omezeních znovu otevřena

Nebudeme se pouštět do komentování, zda vyhlášení nouzového stavu a zhruba dvouměsíční zastavení běžného života v zemi bylo správným či přehnaným krokem vlády – na to necht' si udělá názor každý sám. Že se snad vracíme k běžnému životu signalizovalo první větší společenské setkání na zahrádce restaurace Panská Zahrada. V sobotu 16. 5. zde vystoupil Ondřej Hejma se skupinou Marush a hippie music. Restaurace v této době mohly poskytovat své služby jen na venkovních zahrádkách, ale od 25. 5. se už otevrou úplně. Přejeme nejen Panské Zahradě, ale všem obchodům a provozovnám, aby se z koronavirové pauzy vzpamatovaly, přežily a dál prosperovaly.

redakce

PŘIJĎTE
NAVŠTÍVIT

PANSKÁ ZAHRADA
RESTAURACE & HOTEL
★★★★★

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ
WWW.WELLNESSDOBŘICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE
DOB Centrum

BAZÉN A WELLNESS v době koronavirové

Od propuknutí epidemie se svět změnil. Nic se neděje mimoděk, a tak i tato situace, ve které jsme všichni nováčci, nás má vystavit zátěžovým zkouškám, jakými lidé několika generací nikdy neprošli. Dostat nás ze zóny komfortu, ve kterém většina z nás žije a už si to ani neuvědomuje. Přizpůsobovat se náhlým změnám. Přijímat opatření, která přicházejí a těžko říci, jestli z dlouhodobého hlediska budou pro lidi k dobru nebo nám uberou na svobodu a ztrátě racionálního pohledu na podstatu žítí a bytí. Z podnikatelského i osobního hlediska jsme se dostali do situace, kdy nelze přesně plánovat. Informace a vládní nařízení se den ode dne mění. My v tuto chvíli směřujeme k otevření provozu pro kursy od 25. 5. 2020. Samozřejmě za zprůšnění již tak přísných hygienických podmínek, které musejí bazény dodržovat. Po dohodě se všemi plaveckými kluby, které chtějí neodplavané hodiny nahradit, se, pokud bude vývoj dobrý, kursy protáhnou až do července. Pro veřejnost se bazén a sauna otevře o několik dní, možná týdnů později.

Letošní prázdninový provoz pro veřejnost a hotel tak bude uzpůsoben s ohledem na

kursy, ale počítáme s otevírací dobou v odpoledních a podvečerních hodinách. Otevřeno bude denně. Budeme se snažit vyhovět všem lidem, kteří pravidelně navštěvují náš bazén ale i wellness a také hotelovým hostům, kteří budou trávit svou dovolenou v našem hotelu Panská Zahrada.

Otevírací doba bude vyvěšena na vývěsce u vchodu a na našich webových stránkách. Sauna bude na objednání 24 hodin předem pro veřejnost, ale samozřejmě bude možné si rezervovat wellness i privátně s partnerem či partou kamarádů, a to vždy v době mimo hodiny pro veřejnost. Rádi Vám vyhovíme se vším, co bude v našich silách.

Sledujte naše webové stránky www.wellnessdobrichovice.cz, na kterých vždy naleznete aktuální rozvrh a případné změny v otevírací době. Pro informace a rezervace volejte 226 230 920 nebo pište na mail: fit@wellnessdobrichovice.cz

Za všechny zaměstnance wellness Vám děkujeme za Vaši přízeň, přejeme všem pevné zdraví a krásné prožití letních měsíců. Těšíme se na Vaši návštěvu

*Petra Šárová,
provozní manažerka wellness*

Dobřichovické jaro 1945

V pětáctýřicátém mi bylo deset let a na některé události z konce války se dost dobře pamatuju. I když jde pouze o pár klukovských zážitků, možná, že vás to bude zajímat – buď proto, abyste je porovnali se svými, anebo proto, že jste tenkrát byli ještě v kočárku nebo na houbách a rádi se něco dozvíte od pamětníka.

Vzpomínám si na jednu únorovou noc, kdy mě probudilo vzdálené dunění. Rodiče stáli u okna, hleděli do tmy a mlčky poslouchali, a to dunění nebyla bouřka,

ale něco, co přicházelo z velké dálky, ale stačilo to k tomu, aby se chvílemi slabě rozdrnčely okenní tabule, skoro neznatelně zachvěly stěny, a aby se člověk začal

bát, mít strach o své blízké, o sebe, z toho, co bude.

Asi je někde nálet, řekl jeden ze stínů u okna, a já jsem si představil, jak někde vybuchují bomby, šlehají plameny a krčí se vyděšení lidé, a byl jsem rád, že je to někde jinde a ne u nás. Druhý den jsme se dozvěděli, že nočním náletem byly zničeny Drážďany.

Další vzpomínka je z jednoho nedělního dubnového rána, kdy na trati pod námi (bydlel jsem tehdy na Brunšově v domě, kde nyní s rodinou přebývá můj bratr Jiří), zastavil osobní vlak, na který začal nalétávat kotlář. Kotláři se říkalo anglo-americkým letcům, kteří v té době již plně ovládali vzdušný prostor nad Protektorátem a kteří činili provozu neschopnými parní lokomotivy tím, že jim rozstříleli kotel. Dodnes vidím zmatek, který doma zavládl, když kulometná střelba bušila nejen do nedaleké lokomotivy, ale i do střechy našeho domu. A dodnes nevím, co to tenkrát popadlo mou babičku, že mě vzala do náruče a zrovna v době, kdy kotlář znovu nalétával na opuštěný vlak, běžela se mnou přes dvůr do sklepa. Naštěstí nás zasáhlo jen pár kousků rozstřílených tašek padajících ze střechy.

Taky si vybavuju obraz vzrušených hloučků debatujících na mostě a pozorujících rudý prapor, který někdo vztyčil na kopci nad Brunšovem nad tehdejší lomem a který vlál na vysoké dřevěné konstrukci označující triangulační bod, která tam tehdy stávala. Mám dojem, že to bylo 1. května.

A potom byla revoluce. O tom, co se dělo v obci, mnoho nevím, asi mě naši nikam ne-

pouštěli. Víím jen, že jsme u nás spali všichni oblečení, po ruce s několika nezbytnostmi, připraveni na „zrychlený přesun“ do lesů, kdyby se objevili němečtí vojáci, jejichž dlouhé kolony jsem přes den viděl sjíždět dolů z Vráže. Pár nejasných vzpomínek mám na několik zajatých SS-manů, které zastřelili někde před nádražím. Taky si vzpomínám na smutné vojáky Vlasovovy armády, jak v odpoledním deštivém mrholení kopou okopy u mostu blízko závor sami snad ani nevědouce, proti komu. A pak už vidím, jak mě někdy k ránu budí otec, jak rozespálý koukám, co se děje a jak doma zase panuje zmatek, ale jiný než při náletu kotláře, úlevný a radostný. A otec mi říká: Vstávej, jsou tu Rusové.

A skutečně tu byli a všichni byli rádi, že tu jsou, že je konec války, že už se nemusíme ničeho bát. A taky si vzpomínám, jak pod svatým Jánem koupali koně, a na vodní gejzíry a stříbrná břicha ryb, která vyplouvala na hladinu, když některý z vojáků hodil do řeky granát. A bylo tenkrát jaro, voněly šeriky, začínalo něco nového a nikdo netušil, že nejvyšší velitel těchto prostých, srdečných a hodných vojáků je jeden z největších zlozynů historie, jehož systém nám bude kladen za vzor, s nímž půjdeme na věčné časy a jehož vojáci se vrátí v srpnu 1968. Ale to už je jiná historie ...

HgS

Pozn. redakce: Tento text uveřejnilo Kukátko již v květnovém čísle v roce 1990. Tedy před 30 lety. Souběh dvou významných výročí byl výzvou tento velmi osobní a cenný text znovu připomenout.

Malé zamyšlení se nad velkým čínským virem

Microsoft Teams, Zoom, Google Hangouts, klasický Skype, ale i perličky pro fajnšmekry jako JitSi nebo BlueJeans, a to vše nejen na počítači, ale i jako aplikace na telefonu. Tyhle prostředky pro videohovory se mi od půle března na skoro dva měsíce staly pracovním osudem.

Zjistil jsem, že práce z domova má mnohá pozitiva. Nemusím nikam jezdit (= mohu déle ráno spát). Stran oděvu stačí mít mnohdy jen slušnější tričko s límečkem, zbytek stejně není vidět. Taky se dá během pracovního videohovoru konzumovat sklenička oblíbeného moku a nikomu to (většinou) nevádí.

Jsou však i rizika. Nevím, jak to vnímáte vy, ale mne osobně videohovory psychicky a kupodivu i fyzicky dost unavují. Možná je to tím, že jak vnímáme jen vizuálně a sluchem a chybí nám vnímání atmosféry a řeči těla přisedících, tak napínáme oči a uši na 150 % a odtud pak ta únava... Zjistil jsem, že opravdu není dobré jít z jednoho videohovoru do druhého a takhle mít třeba čtyři prakticky bez přestávky za sebou.

Nejprekvapivější zjištění pro mne bylo, že z domova udělám mnohem větší porci práce než z kanceláře. Chybí zkrátka ty hovory v kuchyňce, na chodbě, náhodné potkávání se s kolegy anebo přesun k jednání fyzicky z jednoho místa na druhé. U stolu s počítačem videohovorem stříháme jednu akci za druhou, mnohdy nestihneme ani zajít do přízemí na oběd a za chvíli je večer. Osobní „minikontakty“, které mi dříve tzv. braly čas, nyní tak moc chyběly!

Efektivita práce z domova na dálku je pro mne mnohem více o sebedisciplíně ve smyslu nepracovat od rána do večera. Naopak v klasické kanceláři to bylo spíše o disciplíně ve směru najít si na práci dostatek času. Korona virus a vynucená digitalizace vzájemných kontaktů se nevyhnula ani fungování městské rady v Dobřichovicích. Od půlky března do konce dubna jsme se v on-line prostoru sešli celkem dvakrát. Zejména poprvé to bylo obzvlášť zábavné, neboť někteří z nás již asi ani nepředpokládali, že tyto moderní technologie kdy budou muset použít, a možná o nich předtím ani neslyšeli. Jestli je na tom čínském viru vůbec něco málo dobrého, tak snad to, že nás donutil posunout limity toho, co považujeme za

možné. Zdigitalizovali jsme se během pár dnů, (skoro) bez řeči a ejhle – ono to jde! I na virtuální radě jsme vždy probrali, co bylo potřeba. Dokonce jsme zvládli i sdílet obrazovku a na ní patřičné dokumenty. Snad nás ten on-line přenos, šумы ve zvukové kvalitě a vypadávající internetový signál přiměl o něco více přemýšlet před tím, než jsme sami něco řekli, a domýšlet, co vlastně měl přesně na mysli předřečník. Výsledkem bylo, že rady místo typických 3-4 hodin jsme zvládli přibližně za polovinu času. Dokonce i tou skleničkou vína jsme si digitálně přiřukli...

Ale: i když „digirada“ byla kratší, není – ale spoň pro mne – lepší. Těším se na to, až se zase začneme scházet normálně, byť třeba ještě nějakou dobu s rouškami. A nejen na městském úřadě, ale i na farmářských trzích, při sportovních a kulturních akcích, na skleničce ve Fontáně, u piva a dobrého jídla v Panské zahradě či jen tak normálně na ulici. Jak moc nám tyto „banality“ vlastně chybějí, si člověk většinou uvědomí, až je ztratí. Možná i k tomuto poznání bylo to vírové varování užitečné. Mít radost z každého dobrého dne, kdy je vše důležité „v pohodě“ (až to vlastně přehlídíme) a méně se trápit nepodstatnými (avšak mnohdy o to urgentněji vnímanými) prkotinami.

Vladimír Bezděk

Železniční zastávka ve Všenorech rozkvetla, vyhráno ale stále nemá

Pozn. red.: vybráno z tiskové zprávy spolku Na jedné vlně

Zatímco budovy v železniční zastávce Všenory stále čekají na svoji rekonstrukci, místní lidé už dále čekat nechtěli. Na oknech obou budov se proto objevily truhlíky s muškátý, a na trámech dřevěné verandy přibily závěsné květináče.

Následoval velký jarní úklid širšího okolí zastávky. Ten zahrnoval odstranění suchých větví, které ohrožovaly cestující a střechy budov, hrabání uschlé trávy a spadaneho listí, sběr odpadků či likvidaci nelegální reklamy. O všechny tyto aktivity se se souhlasem vlastníka budov postarali členové spolku Na jedné vlně společně s iniciativou Zastávky Černošice, Všenory, Srbsko, která za záchranu a oživení zdejších zastávek bojuje dlouhodobě.

„Z dochovaných historických fotografií víme, že zastávka odjakživa byla zdobená květinami, na trámech dodnes jsou háky k zavěšení

květináčů. Navázali jsme tedy na dlouholecnou tradici. Budovy jsou sice stále posprejované, ale jednoho dne budeme mít nejkrásnější zastávku v Česku, uvidíte,“ říká **Marek Kotásek z iniciativy Zastávky Černošice, Všenory, Srbsko.**

Květiny na zastávce mají každodenní péči. Denně je kontrolují členové a příznivci spolku Na jedné vlně, kteří buď cestují vlakem do práce, anebo bydlí v blízkosti zastávky. „Dvakrát nás navštívili zloději a několik květin si z truhlíku odnesli. Nechápeme, že to někomu stojí za to. Květiny jsme obratem znovu zasadili, a to i díky finančním příspěvkům od

lidí z okolí,“ říká **Markéta Šindelářová ze spolku Na jedné vlně**.

Jakmile došlo k uvolnění vládních opatření proti koronaviru, zorganizovali místní lidé ještě úklid širšího okolí železniční zastávky. „Ze střež zastávek zmizely spadlé větve, v příkopu podél pražského nástupiště už nejsou odpady, ze zadní stěny dřevěné verandy zase zmizela silná vrstva nelegálně vylepovaných plakátů. Ještě ale nejsme hotovi – v bezprostřední blízkosti berounského nástupiště je stále značné množství odpadků, které tu po sobě zanechali bezdomovci,“ říká **Dana Měchurová**, která úklidové práce řídila.

Tyto aktivity na podporu starých secesních zastávek nejsou ojedinělé. Dřívější petici za jejich záchranu podepsalo téměř 2000 lidí. Letos v lednu se zase podařilo budovy zastávky na jediný den otevřít a zřídít v nich improvizovanou kavárnu. Navštívili ji stovky lidí. Všenorské zastupitelstvo rovněž přijalo usnesení, které záchranu a oživení zastávek podporuje, a o věc se zajímali i regionální poslanci.

Zastávka ve Všenorech ale přes všechny tyto snahy stále nemá úplně vyhráno. Jednání o podobě rekonstrukce trati dosud probíhají a zaznívají při něm některé těžko uvěřitelné návrhy. Jde například o návrh zřídít obří nadjezd trati (namísto stávajícího přejezdu) ze všenského čtvrti U Dubu, který by ústil na neobydlené louky v záplavové

zóně mezi železnicí a řekou Berouňkou. Stavba přibližně za sto milionů korun by silně ovlivnila ráz okolní krajiny, byla by viditelná z velké vzdálenosti. Dnes je na celé trati od hranic Prahy až po Beroun pouze jeden nadjezd – historický kamenný most v Mokropsech.

O spolku Na jedné vlně

Zapsaný spolek Na jedné vlně působí v regionu dolní Berounky od roku 2018, jeho hlavním cílem je zvyšování kvality života v tomto regionu. Angažuje se v široké škále aktivit. Kromě ochrany kulturního dědictví (jako v případě místních železničních zastávek) organizuje sázení stromů a další aktivity proti kůrovci, aktivně vstupuje do územního plánování, věnuje se watch dog aktivitám, pořádá komunitní akce. Během pandemie koronaviru spolek inicioval okamžitou pomoc seniorům v regionu.

Iniciativa Zastávky Černošice, Všenory, Srbsko

Občanská iniciativa vznikla v roce 2012 v Černošicích a postupně se rozšířila do dalších obcí na trati z Prahy do Berouna. Jejím cílem je zachovat architektonicky cenné výpravní budovy v uvedených obcích.

Proč zrovna železniční zastávka Všenory?

Rozvoj Všenor úzce souvisí s vybudováním České západní dráhy, jedné z nejstarších železničních tratí v Česku (1862). Právě železnice přivedla do údolí Berounky pražskou smetánku, která si zde v hojném počtu stavěla letní vilu.

Dnes je zdejší zastávka součástí trati č. 171 z Prahy do Berouna. Trať je ve špatném technickém stavu a zároveň intenzivně zatížená osobní i nákladní dopravou. Právě začala rekonstrukce trati, která by měla omezit problémy s hlukem a zabezpečením trati a mírně zkrátit dojezdové časy. Skutečné řešení však může přinést jedině plánovaný železniční tunel pro dálkovou a nákladní dopravu ze Smíchova do Berou-

na. Trať č. 171 pak bude sloužit pouze pro příměstskou a regionální dopravu.

Výpravní budovy v zastávce Všenory jsou sice nyní zanedbané, zachovaly se ale v nezměněné podobě včetně původní secesní výzdoby. Proto je nanejvýš vhodné, aby je Správa železnic opravila a s pomocí místních lidí jim vtiskla nový život.

Redakce – na základě výše zmíněné tiskové zprávy

Jak jsem potkal prasata

Nebojte se, to není nic “politického” ani občansky konfrontačního. Ještě to tak ...

To jsem jednoho květnového večera šel po Brunšově na procházku se psem. Strmou nahoru, doleva ulicí K Tenisu a pak dolů ulicí Generála Pellé. A když jsme došli skoro k jeho památné vile, do níž jezdila Zdeňka Braunerová a snad i TGM, co nevidí mé bystré oko? Po asfaltce směrem do centra pílí Krajiníkovou čtveřice prasat. Naprosťo v pohodě, ani se nezdála býti “divoká”. Ufff, pravil jsem si. Kam je to asi táhlo po silnici, kde je jinak docela živo? Co kdybychom je potkali tvář v tvář a ne s padesátimetrovým odstupem?

Další den: kráčíme večer nahoru k tenisům, že jako půjdeme kousek nahoře nad

nimi po modré ... A zase: co nevidí mé bystré oko? Tři prasata pílící od tenisů dolů ulicí Generála Pellé. Jejda, všední den, 8 hodin večer ... Zase to bylo o fous ... A zrovna nešel nikdo z vlaku ...

Kruh se spojil až za další dva dny, kdy prasata dorazila až na naši zahradu a zajímaly je zejména záhony se zeleninou a kytkami. A tak se mi vybavilo, jak sousedům zdevastovala prasata zahradu v březnu. Baví mě žít tak nějak blízko přírodě. Ale až tak, hrome ...

J. Matl

Bydlíme v Dobřichovicích

Žijeme v Dobřichovicích. Jak se to stalo? Proč?

V tomto čísle autorka anketní odpovědi nadpis trochu pozměnila, reaguje na něj v textu, a proto zařazujeme i její nadpis.

Helena Kaucká

Proč žiji v Dobřichovicích. Proč se mi život v Dobřichovicích líbí či ne.

Odpověď na první otázku je zcela jednoduchá, neboť jsem se v domě, kde žiji, před téměř 78 lety narodila a nikdy za celý život jsem neuvažovala, že bych mohla žít jinde. Dobřichovice jsou malé městečko s cca 3 tisíci obyvatel, leží v blízkosti našeho hlavního města, v krásném, teplém údolí řeky Berounky a zprava je chráněno Brdy, zleva, kde je údolí širší, se rozkládá CHKO Český kras.

Dobřichovice mají dlouhou historii, která je úzce spjata s Rytířským řádem křížovníků s červenou hvězdou, původně špitálním řádem založeným ve 13. stol. sv. Anežkou českou. Dobřichovice věnovala Řádu královna Konstancie, což král Václav 1. stvrdil listinou z 12. 4. 1253. Dobřichovice zůstaly majetkem Řádu přes 700 let s nemnoha výjimkami a v obci je na to období řada stavebních památek. Je to náš „zámek“ u Berounky, ve kterém se pořádají téměř všechny kulturní akce našeho městečka (a který nám sousední obce upřímně závi-

dí). Původně tvrz, v polovině 16. stol. vznikl “kněžský dům” v renesančním stylu. Po velkém požáru na konci 17. stol. byla residence velmistřů Řádu přestavěna ve stylu pozdně barokním a byla přistavěna kaple sv. Judy Tadeáše, která slouží nyní jako dobřichovický kostel, neboť farní kostel sv. Martina a sv. Prokopa v Karlíku je pro některé občany hůře dostupný.

V Dobřichovicích je i několik památek barokního sochařství, zřízených Řádem. Před residencí je to socha sv. Jana Nepomuckého se Svatojánskou lípou, sousoší Kalvárie, socha Immaculaty a dvě maličké kapličky v polích východně u Dobřichovic.

Ke krásným procházkám láká nejen příroda, ale i rozsáhlá vilová čtvrť na Brunšově, kde je i památkově chráněná vila doktora Franty z počátku 20. stol., jejímž autorem je architekt Kamil Hilbert, v té době již čtvrtým rokem stavitel katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.

Dobřichovice jsou malé městečko, které roste neustále do krásy a kde se oprav-

du hezky žije. Je tu všechna potřebná občanská vybavenost, škola, školka, Dobřichovický domek pro volnočasové aktivity, knihovna, lékárna a několik zdravotnických zařízení, restaurací, kaváren, obchodů, tři tělocvičny a velký sportovní areál, tenisové kurty, kadeřnictví, pedikúra, masážní salony, dobrovolný hasičský sbor a samozřejmě výhodné vlakové i autobusové spojení do Prahy i na opačnou stranu a především Městský úřad, který o nás hezky pečuje, zejména teď v době koronaviru, pomáhá všem, zejména starším ročníkům, a zaměstnanci jsou velmi milí, ochotní a vstřícní. Děkujeme!

Bydlení na malém městě je moc hezké, známe se tu skoro všichni, pozdravíme se a setkáváme, ale co mi tu chybí, je kino, na které mám krásné vzpomínky z dětství a mládí. To jsme si po představení v biografu šli s přáteli sednout do hospody, která byla v přízemí, a byly to hezké chvíle.

To abych učinila zadost zadání napsat, co se mi tu nelíbí. Naštěstí je toho málo a většina z toho zřejmě nejde změnit, např. velmi silný automobilový provoz v ulicích, a zejména na Pražské, rychlost jízdy některých motorkářů a strach o jejich životy, rovněž tu chybí Domov pro seniory. Je tady sice jeden na Brunšově, ale určen pro obyvatele Prahy, a myšlenka, že by Domov měl být v zátopové oblasti, jak to teď investor navrhuje, mi připadá ne zcela praktická.

A snad na závěr – bydlení tady je krásné, zdravé – máme tu hodně devadesátníků a jeden pán oslaví napřesrok stovku – a je to čipera. Nevím, jak ostatní, ale já jsem tu šťastná.

Bohumil Kaucký

Víte, já jsem původně z Karlíka, který je pouhý kilometr od Dobřichovic. Bývala to malá osada kolem kostela sv. Martina a sv. Prokopa. Původní rotunda byla postavena v první polovině 12. století a název osady byl převzat ze jména hrádku, který ležel při-

blíže kilometr a půl od osady a byl založen Karlem IV. V roce 1850 získal Karlík úřední statut osady obce Dobřichovice, později s Dobřichovicemi tvořil jednu obec. Od roku 1992 je Karlík samostatnou obcí a pomalu se rozrůstá a vzkvétá.

V Dobřichovicích ale žiji již šedesát let, protože jsem si vzal svoji manželku, která se zde narodila a v jejímž rodném domě bydlíme. Tak proto tady žiji.

A co se mi tady líbí? Příroda. Je tu mimořádně krásné okolí. A řeka. Já rád lovím ryby, ale zlobí mě záda, tak už nemůžu rybařit tak, jako dřív.

H. Kaucká s D. Havlíkem právě řeší podobu svého a manželova portrétu v Kukátku.

Zamyšlení nejen o škole v době koronavirové

O škole v době koronaviru se napsalo poměrně dost, takže bych se spíš pár slovy chtěl zamyslet nad celou situací z jiného úhlu. Nechci ani popisovat, co jsme všechno dělali a děláme, jak se každým dnem učíme dělat věci jinak, než jsme byli zvyklí. Určitě se ale všichni shodneme na tom, že tenhle koronavirus je nepřítel a nikdo si ho nepřál. Osobně si ale myslím, že pro školství je tato situace impulsem pro změnu, po které se roky volá.

Dobré zjištění je, že školství má velký potenciál v učitelích, kteří se obdivuhodně ze dne na den stali distančními učiteli a vedou si opravdu skvěle. Která profese může říct, že se přes noc takto změnila? Učitelé byli odjakživa zvyklí stát před žáky a pracovat s nimi a teď učí přes média. O to víc je to obdivuhodné, když ve školství statisticky pracuje spousta starších učitelů, kteří mají k technice určitě dál než dnešní generace, která se prakticky „rodí“ už s mobilem v ruce. Další pozitivní zjištění je, že dětem škola chybí a chtějí být zpátky ve svých třídách, se svými kamarády a učiteli.

Ze začátku se jim splnil odvěký sen, že nebude škola, kdyby chtěla spadnout nebo aspoň vyhořet, netušily ale ve svých dušičkách, že se na ně valí pohroma ještě větší, teď se ale chce většina vrátit. Tahle doba je velký test pro všechny, jak pro nás učitele, tak i děti a jejich rodiče. Možná to bude třeba vypadat, že učitele naší školy přehnaně chválím, ale jsem opravdu vnitřně přesvědčen, že učitelé dobřichovické školy to až obdivuhodně zvládají a patří jim velké poděkování. Myslím si, že i většina rodičů je skvělá a dokáže pochopit, co všechno

jejich učitelé pro jejich děti dělají, důkazem je spousta poděkování na jejich adresu.

Samotnou kapitolou v této pandemické době je role ministerstva školství. Zavřely se ze dne na den školy, což je v pořádku, snažili se školám pomoci metodicky, což je také v pořádku, ale problém nastal ve chvíli, kdy se rozhodli otevírat školy. Na otevírání škol není také nic špatného, sám osobně bych je otevřel pro všechny a hned. Z dílny ministerstva ale proudily informace ve stylu – odvolávám, co jsem slíbil a slibuji to, co jsem odvolal. Koruna všemu byla nasazena vydáním ministerského metodického pokynu, jak postupovat při otevření škol pro děti 1. stupně. Někde jej ani nešlo realizovat z nedostatku pedagogických pracovníků, a pokud ano a postupovalo by se přesně podle dikce tohoto materiálu, tak by asi druhý den z důvodu dodržování epidemiologicko-hygienických nařízení nepřišlo do školy ani jedno dítě. Určitě by to tam spíše připomínalo nápravné zařízení než školu, kam by děti měly chodit rády. Po veřejné kritice tohoto pokynu pan ministr sdělil, že se to přece nemusí zase tak plnit, jak je to tam napsané, že žádná minister-

ská a ani inspekční kontrola nepřijde. Tak teď vlastně nevíme, co platí a co neplatí, co smíme a co už nesmíme. Prostě tomu moc nerozumíme ani my ve školách, jak tomu mají pak rozumět rodiče? Osobně jsem si dovolil pravdivě rodičům sdělit jen něco málo z těchto pokynů, jako že děti ve škole budou pravděpodobně učit asistenti a vychovatelé a budou muset sedět v rouškách 2 metry od sebe.

I tak se někteří rodiče do mě obuli, že je odrazují, aby poslali děti do školy. Ani nechci vědět, co by se dělo, kdybych napsal celou pravdu, jak by to mělo ve škole dle tohoto pokynu vypadat. Holt za pravdu se musí trpět, už Jan Hus to sám na sobě poznal. Toto píšu týden před termínem otevření školy 25. 5., možná při současných ministerských turbulencích bude za týden vše jinak.

Když o tom všem přemýšlím, proč tu máme tuto pandemii, tak mě napadá, že se jenom naše Země brání před jejím drancováním, na což je z úst některých vědců už dlouho upozorňováno. Možná, že se svět potřebuje trochu otrást, aby lidé našli v sobě opět pokoru. Při stylu života založeného na vydělá-

vání peněz a spotřebě nemáme ani prostor se zastavit a zamyslet se nad tím, zda to, co děláme, a jak žijeme, je to, co vlastně chceme a co jsme si od života přáli. Žijeme ve společnosti, která si neumí říct sama od sebe „dost“. Původní hodnoty jsou popřeny, lidstvo je masírováno reklamou a uměle vytvořenými pravidly vedoucími k hromadění statků.

A tak díky koronaviru jsme více doma, vznikl tedy prostor pro to si pořádně uklidit – v bytě i v sobě. Konečně mají rodiče čas na své děti, protože jim vlastně ani nic jiného nezbyvá. Zkusme se tedy nad vším zamyslet. My třeba ve škole bychom také chtěli pomoci, co takhle třeba se odklonit od používání pracovních sešitů, kopírovat jen v nezbytně nutných případech. Ušetříme nejen peníze rodičům, ale hlavně už takhle skomírající přírodě a také dětem, aby nemusely nosit tak těžké tašky. Ale určitě ještě na něco přijdeme.

Čeká nás ve škole ještě několik týdnů v podobném režimu. Všichni si budeme přát, abychom to zvládli, vrátili se co nejdříve do školy a udrželi si optimismus.

Mgr. Bohuslav Stejskal

Osudová (sezona)

Všenorský turisták měl čtvrtou sezónu naplánovanou tak, aby se na ni jen tak nezapomnělo. Kulturně krajinný celek UNESCO, připomenutí odboje proti komunismu, výlet po stopách povedené revitalizace Rokytky, cesta stezkami Hastrmana, nalezení nejvyššího vrcholu vnitrozemských Čech a jeho popis na internetové průvodce poutníkům. A končit jsme chtěli dokonce dobytím Ďumbieru, Chopku a Dereší...

Však jste to s námi sledovali na vlastní oči. A snad jste se nenuдили. Nicméně, jak víme všichni, osud, síly přírody a lidská nenachavost nás doslova „vrátili na zem“. Jestli

chcete, můžete se ale s námi podívat na místa, která jsme navštívili od konce ledna a která jsou i dnes celkem bezpečná, protože je lidí až tolik nenavštěvují...

Ještě před tím se ale mladí turisté (a v mnoha případech také jejich rodiče) naposledy vydali na organizovaný výlet. Šlo o takové předjarní ladění, trasu a náročnost časovou jsme volili zvláště opatrně: terén turistický, ale vzdáleností nedlouhý. A na konci restaurace na oběd či kavárna pro společnou kávu. Jak kdo chtěl. Krásné vzpomínání, co?

Kudy jsme šli? Ráno 8. února byl sraz na nádraží ve Všenorech posunut i vzhledem k mrazíku až na 9.30. Však trasa byla jen asi 6 kilometrů. Další čtyři: z Černošic do Všenor podél řeky, ty si lidé volili dobrovolně. Vedlejším tématem byly QR kódy. Pracovali s nimi děti i jejich průvodce. Co skrývaly, byly nejdůležitější zastávky na naší cestě. Děti se stávaly objeviteli a kritickými

pozorovateli: porovnávaly, co se o konkrétním místě lze dočíst s použitím QR a spolehlivých i méně spolehlivých informačních zdrojů a zda to odpovídá únorové realitě. Zastávky byly následující: všenorový gloriol, vrch Kámen (414 m. n. m.) s vytvořením mohyly, nedaleká (nová) socha Artemis, startoviště pro paragliding Cukrák (nad Hladkou skálou), halštatské hradiště a Kazín, osada „autobosů“ u Kazína a konečně Černošice - s možností pokračovat dále podle Berounky zpět do Všenor. Den byl příjemně slunečný. Blízkost lidských obydlí se začala stupňovat již nad Hladkou skálou (chatičky a chatičky). Následný výhled na Dolní Mokropsy a zastavěný vrch Vráž byl - znepokojující (připojuji fotografii). Kolik místa lidé zanechali nenarušené přírodě?

Pohled z hřebenu nad Hladkou skálou Na Mokropsy a Černošice.

U postavené mohyly.

Co vše ještě způsobí to, že nyní divoká zvířata asimilují městské intravilány, sídliště, tržnice? Co způsobí nadlidské úsilí o informace, „tvrdá data“, „impakty“, o nezpochybnitelné, validní poznání (všech) tajemství přírody? Uvidíme.

Každopádně pro turistický kroužek nakonec nebyly dopady devastující tak, jako pro mnohé jiné lidské aktivity. V létě půjdeme na výlety opět, tam, kam lidé nechodí, popřípadě ne v množství, které znepokojuje a nyní potenciálně ohrožuje. V březnu jsme současně vyzvali spřátelené rodiče, aby znamenávali svá putování do bezpečí, od lidí, a aktivity, které nenudí, ale jsou „v pohodě“, a vytvořili pro jejich zprávy prostor na webových stránkách Střediska. V následujícím krátkém textu Vás ale seznámíme s místy, kam lze nyní relativně bezpečně jít, nenarazíte tam na „hornbach“ v přírodě.

1. V březnu byla pohoda na Mácháči

Naše rodina využila toho, že dobře známe celý břeh tohoto rybníka u Doks opředěného mystériem rodinné tragédie Viléma a jeho otce. A prošli jsme jeho břehy docela zevrubně. Teprve se zvyšující se teplotou venkovní „sportoviště“, jako jsou právě pláže Mácháče, uzavřelo rozhodnutí Kraje libereckého. Nyní je tam otevřeno. A bezpeč-

no tedy rozhodně ne - tedy ne pro ty, kdo jsou zodpovědní a nechťejí „to“ šířit dál.

2. Říp není jen rotunda

Z Rovného vede nahoru známá alej, kterou „proslavili“ naši předáci za komunismu i za živelného kapitalismu, později obránci národního zájmu... Ale Říp je krásný sopouch, ční vysoko nad terén a na jeho úpatích jsou překrásné, volně přístupné louky, kde i nyní nebývá „ani noha“. Vzhůru k řípskému hvozdu s výhledy na České středohoří jako bonusem!

3. Polabí – není cyklostezka jako cyklostezka

Podél středního Labe nad Mělníkem vedou dvě. Po levé straně to byla i v březnu a dubnu „autostráda“. Kterou jsme sledovali dobře skryti u mokřadu u obce Borek z místa, kudy jen občas prošel či proběhl osamělý chodec. Proč? Nevím, asi máme prostě štěstí. Fotky ze břehu boreckého mokřadu jsou až neuvěřitelně „krásně kýčovité“; a barvy na nich jsou skutečné!

4. Ústí nad Labem a okolí

V okolí metropole, kde autor řádků stráví šest hezkých let coby student, jsou nádherné, všeobecně známé cíle! Humboldtovy oblíbené vyhlídky jako Varhošť nebo Milešovku zde představovat nemusíme. Jaká krása se ale nabízí po zážitcích bažičímu poutníku na loukách neregulované straně Labe nad Krásným Březnem! Překrásné mokřady, které zatím nezalila voda z plánované kanalizace toku, klidná zákoutí s kvetoucími lužními lesy, hezké, starobylé vesničky... Fotky, které posílám, jsou pořízeny z bývalé dobkovické pláže z druhého, regulovaného břehu. Z té ovšem nezbyly než vzpomínky. A tak přidáváme ještě několik skutečně impozantních záběrů z jižní strany jezera Milada. Tyhle oprávy se nepochybně stanou, až budou rekultivační plány realizovány, korunou turistiky v Ústec-

kém kraji. Kdo má plachetnici, kolo, vkus, hurá na sever Čech!

5. Kublov

Zase nebudu nosit sovy do Atén. Kdo ze čtenářů by neznal Krávkovský lesnický park s hlavním cílem Skryjemí. Skryje jsou kulturním místem všech vodáků... Je takové, jaké bylo v roce 1992, kdy tam kempoval autor. Nicméně tam je nyní opravdu **hus-to**. Přitom však stačí nedojet až na místo určení a rozsáhlé, svěže zelené hvozdy nabídnou celou řadu možností se „zašít“ tak, že hodiny nepotkáte živáčka. Fotil jsem na loukách u obce Kublov pod horou a zříceninou proboštství Velíz (593 m. n. m.) Pikniky na tomto místě zhruba tři kilometry za turisty přeplněným hornickým městečkem Svata nám velice zvedaly náladu po většínu dubna. Když se odsud podíváte jižním směrem, potěší Vás široký výhled na Točnick a vzdálené, opticky do nebe ční Brdy s vr-

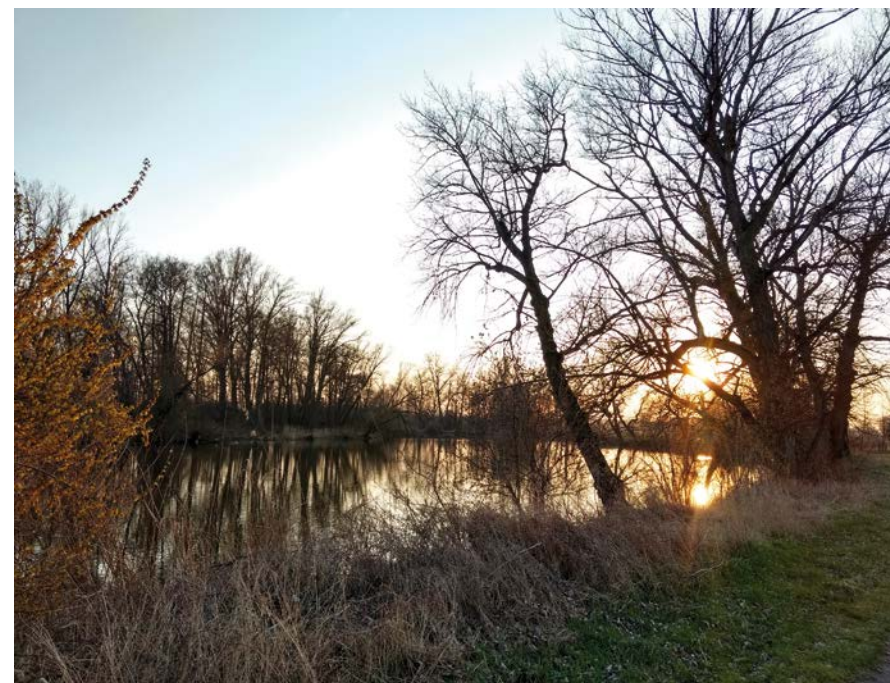

Pod kazínskou skálou.

choly Písek, Brda, Tok a Praha. Věříme, že se ještě letos podíváme i přímo tam; a to už organizované. Turistice a zdraví nazdar!

Petr Koubek, lektor SVČ Všenory

Pozn.: Do čísla se, žel, nevešly všechny krásné fotky, na něž autor v textu odkazuje.

Vzpřímení a pokřivení

aneb jak na správné držení těla a prevenci bolesti zad u dětí

V naší lidské povaze je stále se něco učit, od narození den za dnem nabýváme nových dovedností, které nás provázejí zbytkem života. Některé se učíme snadno, některé nám trvají déle. Někomu to jde samo a někdo potřebuje více času. Ale již od malička nás rodiče učí základním hygienickým návykům jako umýt si ruce po toaletě, umýt si ruce před jídlem, čistit si pravidelně zuby, sprchovat se, brát si každý den čisté spodní prádlo... Učí nás, co je zdravé jíst, pít a jak je dobré sportovat. Ve školkách cvičí jógu, ale nikdo dětem ne vysvětlí, jak správně sedět a stát. Předškolní děti začínají díky přípravě na školu více sedět. Dříve děti běhaly po zahradě, lezly na stromy, jezdily na kole. S nástupem mobilních telefonů, tabletů děti daleko dříve dlouhodobě a špatně sedí. Stačí jít do restaurace a vidíte 2 až 3leté děti „civět“ do přístroje v příšerném posedu. Do školek a škol se vozí autem, kde opět sedí, místo aby se ráno prošly. Říkáte si, kde na to vzít čas? A co ten čas, který pak strávíte s dětmi u různých lékařů, aby zjistily, proč je stále bolí hlava? Až se nakonec nezjistí nic víc než, že má dítě špatné držení těla. Také praktičtí lékaři po preventivních prohlídkách velmi často posílají děti na fyzioterapii s diagnózou „vadné držení těla“.

Co můžeme udělat pro děti, abychom zabránili potížím ve starším věku? Významným pomocníkem je naučit je správně sedět a stát. U správného sezení se jedná o napříměné postavení páteře, které docílíme překlopením pánve dopředu. To znamená výhodné postavení obratlů nad sebou tak, aby síly, které na páteř působí, byly rozloženy rovnoměrně. Pokud totiž dítě či dospělý sedí ohnutě, přetěžují se nerovnoměrně přední a zadní části páteře. Přední se zvýšeně stlačují, zadní příliš natahují a tato nerovnoměrnost s sebou může přinést bolesti (nejen zad, ale

i např. hlavy či ramen). Při rovnoměrném rozložení sil spolu přední a zadní části páteře spolupracují a nebolí. Vždy jsme se vysmívali tomu, že naši rodiče a prarodiče seděli s rukama za zády, nosili pravítko podél páteře, ale možná to něco do sebe mělo.

Fyzioterapeuti se setkávají především s bolestmi zad, ať už akutními, či chronickými. Mnoho těchto potíží pramení ve špatném stereotypu sedu, stoje, lehu a zvedání břemen, které jsou nedostatečně kompenzovány vhodným pohybem. Můžete pomoci Vaším dětem, aby tyto potíže neměly, a to odstraněním špatných pohybových stereotypů a návratem k přirozené

O autorce

Romana Wolfová DiS., Cert. MDT je fyzioterapeutka Centra komplexní péče Dobřichovice. Při terapiích využívá konceptu MDT Robina McKenzieho, která je zaměřená na důkladné vyšetření a následnou pohybovou terapii dle konkrétních potíží pacienta. Důležitá je aktivní účast pacienta na cvičení – autoterapie. Důraz je kladen na správné držení těla, správný sed a správné pohybové aktivity během dne. Tyto tři faktory mohou zvrátit blížící se hrozbu operace páteře a umožňují rychlejší návrat pacientů do aktivního života.

Terapeutka dále využívá metody Ludmily Mojžíšové, která se zaměřuje na obtíže spojené s gynekologickými onemocněními a bolestivými stavy způsobenými blokádami žeber a potížemi s kostrčí. Absolvovala kurs Respirační rehabilitace a míčkování dle paní Jebavé. Je lektorem BABY masáží.

aktivitě, jako je chůze, běh, kolo, lezení na stromy, procházky po lese a zdolávání jeho nerovností. Může Vám v tom pomoci pohádka *Pokřivení a Vzpřímení*, která byla natočena McKenzie institutem. Najdete ji zde: <https://cz.mckenzieinstitute.org/projekty/pokřiveni/>

V českém McKenzie institutu se našlo pár chytrých hlav, kterým nedalo spát, že věk našich pacientů rapidně klesá. Připravili pro děti edukativní animovanou pohádku s pracovními listy pro školáky i předškoláky. Je velmi vtipně namluvená Pavlem Trávníčkem. Byla již přeložena do slovenštiny, francouzštiny, holandštiny

a překlad vyšel i v Belgii. Myslím, že nejen pro děti je přínosem.

Zkusme své děti učit kromě správných hygienických a stravovacích návyků také správné návyky pohybové – například napříměné držení těla při činnostech jako je sed či stoj. Je to investice do bezbolestného budoucna – nejen našich dětí, ale i nás dospělých. Pokud máte obavy a chtěli byste konzultovat stav svého dítěte s fyzioterapeutem, rádi byste se naučili napříměné držení páteře, nebo vám byla doporučena fyzioterapie, můžete se objednat do Centra komplexní péče Dobřichovice.

Romana Wolfová

Feuersteinovo instrumentální obohacování – metoda se složitým názvem, která rozvíjí mozek

Máte někdy pocit, že se svět kolem nás točí stále rychleji a stíhat ho je čím dál náročnější? Možná, že se někdy také cítíte zahlceni povinnostmi a úkoly. Jak se v nich vyznat? Jak se s nimi vypořádat? Jakou zvolit strategii?

Každý z nás potkává denně mnoho situací, které vyžadují rozhodnutí, volbu řešení. Často jdou s těmito situacemi ruku v ruce pochyby, zda zvolím správně, zda neudělám chybu. Vypořádáváme se s tím každý po svém a někdy se nám to daří lépe, jindy hůře. A stejně, jako je tomu v celém lidském životě, můžeme si každý za sebe vyhodnotit, zda nám současný stav vyhovuje tak, jak je, nebo chceme něco změnit. Když se rozhodneme pro změnu, je pak ještě otázka, kterou cestou se vydáme. A jednou z těchto cest může být právě metoda **Feuersteinova instrumentálního obohacování**. Složitý název ale může budít nedůvěru, a tak se pojdme podívat, co se za ním vlastně skrývá...

Metoda nese jména svého autora **Prof. Reuvena Feuersteina**. Tento pozoruhodný

muž se narodil v roce 1921 v chudé židovské rodině v Rumunsku. Za druhé světové války studoval učitelství v Budapešti, ale s ohledem na vztah nacistů k židům, byl v roce 1944 nucen uprchnout do Palestiny, kde následně pracoval s dětmi zasaženými holokaustem, ale i s těmi, které přicházely na území dnešního Izraele ze Sovětského svazu, Persie a Maroka. Mnoho z těchto dětí vykazovalo velmi špatné výsledky ve škole i v testech inteligence. Reuven Feuerstein si však všiml toho, že tyto děti jsou velmi dobře schopny obstát mezi svými vrstevníky mimo prostředí školy. A kladl si otázky „proč?“ a „co s tím?“. Dospěl k přesvědčení, že inteligence není neměnná a že působením vhodných podnětů je možno ji zvyšovat.

Život ho pak zavedl přes vážné onemocnění tuberkulózou a alpská sanatoria až na Ženevskou univerzitu, kde získal titul z klinické psychologie a následně i doktorát na Sorboně. Poté se opět vrátil k práci s dětmi – měl na starosti umístování dětí židovských emigrantů do různých vzdělávacích programů v Izraeli. A zde rozvinul své

dřívější teorie o tom, že inteligence není neměnná, záleží na způsobu učení (tedy **zprostředkování** učiva) a lidé se mohou rozvíjet a učit po celý život. Vyvinul tak novou metodu učení (tu, o níž je dnes řeč i v tomto článku) i hodnocení inteligence.

Tato metoda spočívá v práci s tzv. **instrumenty**. Pracovními listy, které mohou na první pohled vypadat, jako banální spojování teček nebo doplňování cvičení. K práci s ní opravdu potřebujete jen tyto pracovní listy, obyčejnou tužku a gumu. Ale pak také pořádně zapojit mozkové závity. Instrumenty jsou totiž sestaveny tak, že komplexně rozvíjejí kognitivní funkce (např. soustředění, paměť, orientaci v prostoru), schopnost myšlení v souvislostech a přináší kompetence řešit předložené problémy. Metoda přináší schopnost vytvořit si individuální a funkční strategii řešení, posiluje sebedůvěru, učí práci s chybou a rozpouští strach z toho, že člověk chybu udělá. Nemyslíte, že jsou to dovednosti, které se hodí ve všech oblastech života?

To vše by ale nebylo možné bez poslední slůvka v názvu metody – **obohacování**. Samotné pracovní listy a tužka s gumou by jistě byly luštitelským oříškem (a někdy dokonce neřešitelným), ale teprve díky působení lektora může dojít i k onomu zmíněnému obohacení. Jak je to možné? Než se totiž pustíte do vyplňování stránky, je třeba o ní hodně přemýšlet, abyste vůbec věděli, jak s ní pracovat (tedy jakou zvolit strategii). Lektor pak působí jako zprostředkovatel, který jako baterka posvítí na témata, která s sebou takový průzkum stránky přináší. A principy, které se objevují na papíře, pomáhá propojit s běžným životem. Jak? Pojdme si to tak trochu vyzkoušet...

Motto metody zní: „Nechte mě chvíli... Já si to rozmyslím!“ Zkuste si ho pozorně přečíst ještě jednou a zamyslete se sami pro sebe nad tím, jak na vás působí. Vyvolává ve vás spíše klid nebo tlak? Všimněte si také slova „chvilka“. Jak byste takovou chvíli definovali? Jak byste vysvětlili ma-

lému dítěti, co je to chvilka? Jak je podle vás dlouhá? Minutu? Pět minut? Hodinu? Může být chvilka i týden? Dopřejete si někdy vy chvíli pro sebe? Jak pak vypadá? A říkáte někdy: „Nechte mě chvíli... Já si to rozmyslím!“ nebo se do řešení vrháte hned a po hlavě? Kdy si něco potřebujete rozmyslet a kdy naopak žádnou takovou chvíli nepotřebujete? Zkuste si uvědomit zcela konkrétní situace...

Mohli bychom ještě pokračovat, ale pro alespoň malou představu, jak takové zprostředkování vypadá, je tato ukázka, věřím, dostatečná. Je z ní totiž vidět, jak nás metoda vede k tomu, abychom přemýšleli o běžných věcech jinak, než jsme zvyklí. A podíváme-li se na různé situace z neobvyklých úhlů, uvidíme i trochu jiné věci než obvykle. Prof. Feuerstein svoji metodu rozvíjel celý život a pracoval s ní nejen s již zmíněnými dětmi, ale postupně rozšířil její využití i pro komerční, vládní i vojenské prostředí. Dnes se metoda i v České republice postupně dostává do výuky ve školách, pomáhá lidem v produktivním věku i těm, kdo se zotavují po poškození mozku například následkem úrazu nebo mrtvice. Své přínosy má metoda při individuální práci, kdy máme možnost velmi dobře a do hloubky pracovat se svým potenciálem. Stejně tak nás ale může velmi obohatit více pohledů ostatních účastníků skupinových lekcí. Obojí má něco do sebe.

U nás v údolí Berounky není metoda žádnou horkou novinkou, najdeme tu totiž školy, v nichž už velmi dobře zdomácněla. Pokud vás ale zajímá jako cesta osobního rozvoje pro dospělé a chcete ji poznat lépe, než umožňuje 2D prostor stránek Kukátka, zvu vás na Ochutnávku a následný kurs v uzavřené skupině do Řevnického Meandru.

Těším se, že se tam uvidíme a vzájemně obohatíme o pestrou směs pohledů na svět,

Ing. Hana Habartová
www.hanahabartova.cz

DOBŘÝ SKUTEK na pomoc psům v útulcích

Současné výživové trendy ve světě udávají mnoho pravidel, podle kterých bychom se měli zdravě stravovat, pokud chceme vést plnohodnotný a aktivní život. Zdravou životosprávou se snažíme dosáhnout vlastní fyzické a psychické pohody, která je stejně důležitá i u našich domácích mazlíčků. Psi už dávno neplní jen roli hlídače obydlí, ale stali se nedílnou součástí rodiny. Kvalitním krmením jim můžeme alespoň trochu oplatit jejich přátelskost a nekonečnou věrnost

Česká značka krmiv **SABIO VET** Vám může péči o Vaše psí miláčky usnadnit. Protože kvalita je pro nás důležitá, věnujeme velkou péči výběru jednotlivých ingrediencí. V našich recepturách respektujeme zásady přirozené stravy psů. Právě proto vyrábíme naše krmiva metodou lisování za studena, aby si použité ingredience zachovaly co nejvyšší nutriční hodnotu. Myslíme i na to, aby krmiva byla vhodná také pro psy trpící alergiemi a splňovala jejich specifické potřeby.

Ne všichni psi však mají to štěstí mít vlastní domov. Někteří z nich žijí v útulcích a na svou rodinu teprve čekají. Aby měli co největší šanci dostat novou příležitost, potřebují být v co nejlepší kondici. To, co pro ně můžeme společně udělat, je obstarat jim kvalitní stravu a tím zvýšit šanci na spokojený život.

Proto jsme se v **SABIO VET** rozhodli spustit projekt „DOBŘÝ SKUTEK na pomoc psům v útulcích“. Pravidla jsou jednoduchá. Pokud

pro svého pejska v rámci tohoto projektu objednáte například 1 pytel granulí, my na naše náklady odešleme další do útulku dle VAŠEHO výběru. Můžete tak zajistit kvalitní krmivo nejen pro svého pejska, ale zároveň rozhodnout, který útulek či dočasná péče si zaslouží pomoci. Více informací o projektu naleznete na

www.sabiovet.com/krmiva/ pod produktem nazvaným „DOBŘÝ SKUTEK na pomoc psům v útulcích“. Děkujeme!

Text: Marta Karasová
Článek je komerční prezentací.

O legendární sportovní dvojici

*Nikdy jsem nebyl takový talent, abych dokázal běžet a ještě se usmívat.
Emil Zátopek*

Čtenáři jistě uhádli, že bude řeč o Emilu a Daně Zátopkových. A proč právě nyní? Protože od Emilovy smrti uplyne letos dvacet let a Dana před třemi měsíci ve věku devadesáti osmi let odešla za ním. V následujících řádcích si připomeneme jejich život a sportovní úspěchy, kterými se zapsali do historie olympijských her i celé lehké atletiky.

Toho největšího dosáhli oba na XV. olympijských hrách v Helsinkách v roce 1952. Zátopek tehdy „své velkolepé tažení“ zahájil vítězstvím v běhu na deset kilometrů, o čtyři dny později ve strhujícím závodě zvítězil v běhu na trati poloviční a po třech dnech byl první i v běhu maratónském. Během jednoho týdne (od 20. do 27. července) tak na dlouhých tratích získal tři zlaté medaile, kterýžto výkon se dodnes nikomu překonat

nepodařilo a je skoro jisté, že ani v budoucnosti se to nikomu nepodaří.

O tom, že Emil v běhu na pět kilometrů zvítězil, se Dana dozvěděla v šatně, kde se připravovala na soutěž v hodu oštěpem. Hned prvním pokusem, do kterého se zřejmě promítla radost nad manželovým vítězstvím, překonala téměř o půl metru padesátimetrovou vzdálenost; a protože žádná ze soupeřek nehodila více, získala Dana

zlato. Nikdy předtím, a pokud je mi známo, ani nikdy potom, se nestalo, aby na olympijských hrách během jednoho odpoledne získali dvě zlaté medaile manželé.

Není asi příliš známo, že hrozilo, že Zátopek v Helsinkách vůbec startovat nebude. Jeho přítel, Stanislavu Jungwirthovi, nebyla totiž z politických důvodů účast na olympiádě povolena a jen díky tomu, že Zátopek prohlásil, že tedy nepojede také, mohl jeho kamarád do Helsinek odcestovat.

Helsinské úspěchy manželů Zátopkových nebyly v jejich sportovní kariéře samozřejmě jediné. Emil v roce 1948 na olympijských hrách v Londýně získal zlatou medaili v běhu na deset a stříbrnou v běhu na pět kilometrů, v roce 1956 na olympiádě v Melbourne byl v maratónu šestý; Dana vybojovala stříbrnou medaili na římské olympiádě v roce 1960, v Londýně v roce 1948 byla (ještě pod jménem Ingrová) sedmá. Ve svých disciplínách oba mnohokrát překonali světový rekord, několikrát se stali mistry Evropy a ve své době téměř pravidelně vítězili na přeborech republiky. Není to sice důležité, ale je zajímavé, že oba se narodili ve stejný den: 19. září 1922.

Od roku 1945 byl Emil vojákem z povolání, ale pro své aktivity během Pražského jara, které vyvrcholily po srpnovém vstupu „spřátelených armád“, byl v roce 1969 z armády propuštěn. Podobně jako Věra Čáslavská i on se dostal na černou listinu a během krátké doby z národního hrdiny byla persona non grata. Po delší době se mu sice podařilo najít zaměstnání v geologickém průzkumu, které bylo fyzicky dost náročné, ale pro okolní svět „zmizel“. Teprve po sametové revoluci byl plně rehabilitován; v roce 1997 byl zvolen za nejlepšího československého sportovce století a o rok později ho prezident Havel vyznamenal Řádem bílého lva. Uvedme ještě, že časopis Runner's World vyhlásil v roce 2013 Zátopka nejlepším běžcem všech dob.

Zátopek bývá považován za zakladatele

moderního intervalového tréninku. Jeho běh sice nevykonal lehkostí, připomínal spíše supící lokomotivu, nechyběla mu však houževnatost a silná vůle. V tréninku absolvoval neskutečné dávky; vypráví se, že jednou si vzal na trénink kamaráda vlčáka a tak mu dal zabrat, že příští den, když si pro něj znovu přišel, pes zalezl do boudy a nechtěl vylézt.

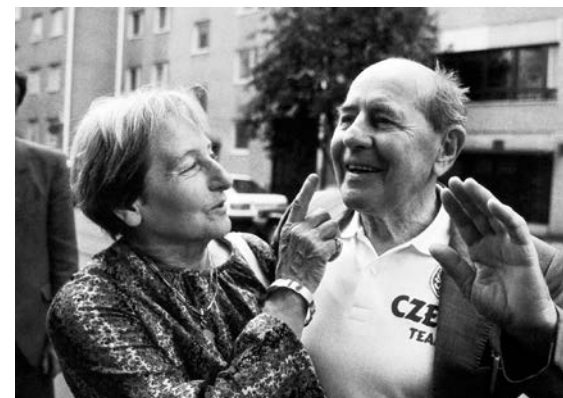
Se Zátopkem jsem se osobně setkal někdy v osmdesátých letech při svém startu na běhu Vyšehradem; zájem, abych si s ním podobně jako nebohý vlčák šel zatrénoval, naštěstí neprojevil.

Na přelomu tisíciletí se u Zátopka objevily zdravotní problémy a 21. listopadu 2000 zemřel. Jako dosud jedinému českému sportovci mu byl vypraven státní pohřeb z Národního divadla a podle svého přání byl pochován na Valašském Slavném v Rožnově pod Radhoštěm. Dana zemřela 13. března 2020; její pohřeb se vzhledem k pandemii koronaviru konal jen v úzkém kruhu přátel a osobností českého sportu.

HgS

Poznámka redakce

Výše uvedený článek věnuje Kukátko všem účastníkům Dobřichovické míle, kteří byli v důsledku koronaviru „ochuzeni“ o její letošní ročník. Kukátko doufá, že Emila a Danu si „dobřichovičtí miláři“, zejména z řad mládeže, vezmou za příklad.

Jak komické je otvírat dveře již dávno otevřené

JUDr. J. Winzorovi se vzpomínkou na dávný dotaz

Je tomu již dráhně let, dost ještě času tehdy bylo do velkého listopadového sametového převrácení, kdy mi jednoho večera zavolal p. JUDr. Jaroslav Winzor, blahé paměti, a ptal se mě jakožto klasického filologa na překlad latinského nápisu na kartuši nad vchodem do zdejší kaple sv. Judy Tadeáše, jež nechal vytesat v r. 1679 iniciátor celé stavby kaple a tehdejší převor řádu Křižovníků s červenou hvězdou Jiří Ignác Pospíchal.

Bylo to právě v době, kdy jsme se s několika přáteli a kolegy pustili do jednoho z mnoha kol causy "zámek" a snažili se všemi dostupnými prostředky ukázat jak na hodnotu objektu a jeho význam pro zdejší komunitu lidí, tak na tehdejší tristní stav této památky. A dosáhnout v této věci alespoň nějakého pohybu ve stojatých vodách.

Nedobrali jsme se tehdy ani po konzultacích s řadou kolegů uspokojivého řešení stran toho překladu. V nápisu, který hovoří jasně o tom, že jde o kapli zasvěcenou apoštolu Judovi Tadeášovi a postavenou podle slibu, v nápisu, v němž je také ukryt chronogram roku postavení, tedy 1679, jsme sice pochopili informaci, že sv. Juda Tadeáš je v nenávisti (*odio habetur*), nedokázali jsme však vysvětlit, proč, tedy rozšířovat význam slova *gratis*, užitého ve velmi neobvyklém kontextu. Nakonec problém svěřen času a tak trochu zapomenut. Netušili jsme ovšem tehdy, že se snažíme otevřít dveře již dávno otevřené. A ovšem: čas ono řešení nabídl, náhody neexistují - a ani nebylo vlastně nutno čekat příliš dlouho.

Vraťme se ale na začátek příběhu. Nemůžeme totiž nezmínit dvě významné osobnosti české barokní kultury a řádového života v našich zemích na konci 17. století, které v něm i v příběhu Dobřichovic sehrály

klíčovou roli: křižovníci Jiří Ignác Pospíchal a František Jan Beckovský. Dnes jen okrajově, později se k nim snad vrátíme podrobněji.

Morová epidemie, jež sužovala celou zemi v letech 1679 a 1680, zachvátila i okolní obce a vyžádala si řadu obětí. Dobřichovicím se ale vyhnula. Tehdejší převor křižovníckého řádu (jemuž Dobřichovice patřily) Jiří Ignác Pospíchal (1634-1699), vynikající a charismatická osobnost, mecenáš kultury i důsledný správce řádových věcí, se podle tradice zavázal z vděku za toto šťastné rozuzlení epidemie postavit zde kapli. Svému slovu dostal. A komu jinému ji zasvětit, než apoštolu sv. Judovi Tadeášovi, jenž platí za ochránce v nebezpečí, v nemocech, za přímiluce k uzdravení. Tak se stalo. A tak bylo i vytesáno do kartuše, již vidíme dodnes nad vchodem do kaple. Pravda, dnes tam z toho nápisu už moc nepřečteme, což budiž výzvou ku snahám tento nedobrý stav napravit.

Jak ten nápis tedy zní (odmítám minulý čas „zněl“ v naději, že věci se opět k dobrému navrátí)?

AeDes SanCto ThaDaeo apostoLo, qVI oDlo habetVr gratis, eX Voto posIta.

(Velká a tučná písmena jsou chonogram, udávají rok 1689). Překlad většiny textu

je jasný": Kaple postavená podle slibu (*ex voto*) sv. Judovi Tadeášovi, jenž je v nenávisti (*odio habetur*). Ale trápí tam to jedno slovíčko, a to je ono „gratis“ (tedy *odio habetur – je v nenávisti* a ještě k tomu *gratis*). To byl právě dotaz dr. Winzora. Co to znamená, vždyť všichni známe význam toho slova i z naší každodenní reality ... Když něco dostaneme „gratis“, dostaneme to vlastně zadarmo. Ale jak mohl být sv. Juda Tadeáš v nenávisti „zadarmo“? Fakt problém ... Hledal jsem tehdy, kde jsem mohl a vysvětlení nenalézal. Až mě kolega upozornil na jeden starý tisk, jež zahlédl na polici jednoho z pražských antikvariátů. A že prý je věnován Dobřichovicím. No – nejeďte tam ... A skutečně tam ta útlá knížečka byla. A bylo to tak, jak kolega pravil. Byla věno-

vána Dobřichovicím. A vydána r. 1693. Nechte to ...

Sepsal ji další z významných křižovníků Jan František Beckovský (1658-1725), kněz, historik, překladatel a vzdělanec. Její titul zní:

Apoštol Páně

svatý Jůdas Thadeáš, věrný při Bohu náš zástupce, k potěšení a k uctění obyvatelům dobřichovským i všem těm, kteří jej sobě v těžkých a zoufánlivých potřebách k Bohu za přímiluce vyvolují.

Od Jana Beczkovského, křižovníka s červenou hvězdou, důvěrně představený a s povolením duchovní vrchnosti vytištěný v Praze u Jana Karla Jeřábka 1693.

K tisku se vrátíme jindy, abychom drželi téma, protože je zajímavý z mnoha dalších

ohledů. K dnešnímu tématu jen toto: na s. 41 a 42 autor píše:

*Jiří Hynek (jinák Ignácus) Pospichal, v Městě Polna řečeném rozený, Špitála Křížovníkův s Červenou Hvězdou v Starém Městě Pražském blíž Mostu přes 30 Lét Převor, Vicarius generalis, poslezeji také Nejvyšší a Generální téhož Svatého řádu Křížovníckého Mistř, v Království Českém Praelatus Infulatus, Jeho Milosti Císařské a Královské Radda, v pobožnostech, v příkladných ctnostech, v milosrdných skutcích horlivý, v Almužnách Dárce štědrý, Otec chudých a nuzných, svýho Svatýho řádu věrný Zvelebovatel, pobožnosti k Nejsvětějším Pěti Ranám Kristovým horlivý Rozmnožitel, Hospodář opatrný, pilný, pozorný, Apoštola Božího, Patrona svýho, Svatýho Jůdy Thadeáše věrný, stálý, dokonalý Ctitel a Milovník po všechny časy živobyti svého etc. Pod jeho jménem Svatýho Jůdy Thadeáše, k větší Cti Boží v Dobřichovicích, dvě míle od Prahy při řece Berounce nad Zbraslavi, Klášterem Cistercienským, vzdalené Vesnici, prostrannou on Kaplu (jest ona malýmu Kostelu podobná) dlé učiněného slůbu svýho dal vystavěti i také nad jejimi dveřmi do kamena vytesati tento nápis: *AeDes Sancto Thadaeo apostolo, qVI oDIo habet Vr gratis, eX Voto posIta.**

Kapla Svatýmu Thadeáši Apoštolu, který u lidí v nenávisti jest darmo a bez příčiny, dlé učiněného slůbu vystavená gest 1679. roku“. A bylo to tady. Autor ze 17. století již dveře, které jsme marně zkoušeli otevřít, dávno otevřel a ono latinské *gratis* překládá jako *darmo a bez příčiny*“. A to dává smysl. Navíc se v pozdní i v raně novověké latině posléze ten význam dohledal i u jiných autorů. A teď otázka: Proč tedy v nenávisti a proč bez příčiny? Tu už je to snadnější. To jméno Juda(s) – Jidáš. Jméno to zapovězené a nenáviděné. Až tak, že Judovi Thadeášovi se zasvětilo v baroku jen minimum církevních staveb. Ano, najdeme sochy či jemu zasvěcené oltáře ...

Tisku celému se budeme věnovat jindy, nyní ještě jednu zajímavost: v úvodu obsahuje totiž nejstarší zobrazení (směrem od Vráže) Dobřichovic, nad nimiž drží sv. apoštol Juda Thadeáš ochrannou ruku obklopen dvěma anděly a s nápisovou páskou s textem: *Svatý Jůdo Thadeáš roduj za obec naši*. Autorem je vlámský malíř Jan Onghers, rytina byla zhotovena v pražské dílně kdy si antverpského mědirytcce Baltasara van Westerhoud. Obrázek pořídila v 90. letech minulého století Společnost Dobřichovice, fotil P. Mazanec.

(Pozn.: při přepisu originálního textu je zachována rozkolísaná kvantita barokních samohlásek i velká písmena, která u barokních autorů znamenala určitou formu akcentu. Aktualizovaná, tedy do současné češtiny transkribovaná, je dobová barokní ortografie).

J. Matl

Kulturní přehled červen – srpen 2020

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

Výstavy v residenci:

Do 6. června výtvarná výstava ateliéru Arteradky
13. června – 30. června fotografická výstava Fotoklubu Beroun
3. července – 31. července výstava krajině Bohuslava Kasala
20. srpna – 30. září fotografická výstava Petra Vápeníka

Čtvrtek 11. června od 19.30 h v Bear Place v residenci

Přednáška spisovatele a badatele Filipa Vojtáška – Dobřichovice pod palbou hloubkařů 1945. Přednáška a beseda se bude týkat nejen Dobřichovic samotných, které byly opakovaně napadeny v druhé polovině dubna 1945, ale i blízkého okolí - Všenor, Řevnic, Srbska, Mníšku pod Brdy. Na přednášce bude možné zakoupit knihu *Pod palbou hloubkařů* i s podpisem autora. Vstupné dobrovolné, pořádá KC Města Dobřichovice.

Pátek 12. června v kapli sv. Judy Thadeáše

Noc kostelů – vystoupí K. Archer, L. A. Říšková, P. Vondrová, J. Janda, J. Šaroun, Ludus musicus a další. Program včetně přednášek se připravuje.

Pořádají farníci ve spolupráci s Městem Dobřichovice. Podrobnosti:

<https://nockostelu.cz/kostel/1754/>

<http://revnice.farnost.cz/index.php?id=aktuality-20191205-1856>

Neděle 21. června v 15 h na nádvoří residence (v případě špatného počasí uvnitř)

Malé divadélko Praha O kohoutkovi a slepičce, vstupné 80,- Kč.

Pořádá: KC Dobřichovice

Neděle 21. června v 19:30 v residenci

Koncert Jan Hrubý trio (společně s harfistou S. Barrym a klávesistou, kytaristou a zpěvákem O. Fenclem). Již zakoupené vstupenky jsou v platnosti, dále můžete vstupenky s předstihem kupovat v místním Infocentru Kč 200,-/Kč 250,-, na místě Kč 250,-/Kč 300,-. Pořádá: KC Dobřichovice

Od soboty 27. června na nádvoří residence

Dobřichovické divadelní slavnosti – zahájení. Více na www.divadloddcs.cz

Pořádá: DDS

Čtvrtek 2. července na nádvoří residence

Koncert Jitky Vrbové v rámci Dobřichovických divadelních slavností

Pořádá: KC Dobřichovice ve spolupráci s DDS

3. - 16. srpna

Hudební festival Musica viva (program se tvoří)

A. Kudrnová a redakce

Pár slov k významnému výročí

*To z dálek staletí van tichý v tvář mi nedých,
tvých tónů byl to hlas pod okny duše mé,
jenž na mě volal: Pojď a v svitu září bledých
a v zlatém dešti hvězd se koupat budeme!*
O. Březina, Motiv z Beethovena

V letošním roce si celý kulturní svět připomíná 250 let od narození Ludwiga van Beethovena, geniálního hudebního skladatele, jehož dílo zanechalo nerasmazatelnou stopu v dějinách evropské kultury. Narodil se sice v německém Bonnu, ale převážnou část svého života prožil ve Vídni, která si slavného skladatele časem „tak trochu přivlastnila“; zde také roku 1827 ve věku padesáti sedmi let zemřel. Byl pohřben na vídeňském předměstí, ale roku 1886 byl jeho hrob přemístěn na Vídeňský ústřední hřbitov; ten původní však zůstal symbolicky zachován.

Během svého života byl několikrát v Čechách, kde měl mezi šlechtou řadu příznivců; jedním z jeho nejvýznamnějších mecenášů byl kníže Maxmilián z Lobkovic. V letech 1796 a 1798 koncertoval v Praze, několikrát pobýval u knížete Lichnowského v Hradci u Opavy, zavítal i do Karlových Varů, Františkových Lázní a Teplíc, kde absolvoval několik léčebných pobyků ve snaze zbavit se stále narůstajících problémů se sluchem. V teplických lázních se v roce 1812 setkal s J. W. Goethem, který patřil mezi jeho oblíbené básníky, přestože měl na aristokracii odlišný názor. Ilustruje to po-

měrně známá historka, podle níž Beethoven s Goethem při procházce parkem potkali jednou rakouskou císařovnu s jejím doprovodem. Zatímco Goethe uctivě ustoupil a poklonil se, Beethoven jako přesvědčený republikán prošel skupinou šlechticů, aniž kohokoli pozdravil; na Goetha potom počkal a vytknul mu přílišnou servilnost. Asi nemá smysl vyjmenovávat v této krátké vzpomínce všechny skladby, které Beethoven napsal. Uvedeme jen ty nejslavnější, které zná skoro každý: symfonie *Eroica*, *Osudová*, *Pastorální* a *Devátá* se závěrečným sborem *Óda na radost*, sonáty *Měsíční svit*, *Patetická* a *Kreutzerova*, houslový koncert D dur, opera *Fidelio* a mše *Missa solennis*. Uvedme ještě, že *Óda na radost* je od

roku 1985 oficiální hymnou Evropské unie. V letošním beethovenovském roce budeme mít mnoho příležitostí znovu si Beethovenovy skladby poslechnout. Česká filharmonie má provést všech devět symfonií, některé mají zaznít během Beethovenova festivalu v Teplicích, na Pražském jaru a na Smetanově Litomyšli; bohatým beethovenovským programem na stanici Vltava má přispět Český rozhlas a významně se bude podílet i Česká televize. Jste-li však na tom se sluchem stejně jako Beethoven a já, takže „koupání ve zlatém dešti hvězd“ nepřichází v úvahu, můžete si místo toho přečíst *Život Beethovenův* od Romaina Rollanda.

HgS

Kniha o smysluplně naplněném čase pro všechny generace

PUTOVÁNÍ je nový autorský počín poberounských tvůrkyň Pavly Soletky Krátké a Marie Snášelové Štorkové, který učaruje svým poetickým vyprávěním a snovými ilustracemi všem milovníkům krásných příběhů - malým i velkým. PUTOVÁNÍ je kniha, která provede dospělé i děti den po dni celým vánočním časem, od 1. prosince až do 6. ledna. Je krásné si uvědomit, že celé toto období trvá 37 pohádkových dní a 37 kouzelných nocí. Každý den nalistujeme novou kapitolu starého příběhu, který všichni alespoň trochu známe a o Vánocích si jej vyprávíme i o něm zpíváme. Uhádlí jste? Ano, sama Marie s Josefem budou našimi hlavními hrdiny. Možná budete překvapeni, jak moc se jejich životy podobají těm našim.

I když se jedná o staré biblické vyprávění, kniha si klade za cíl přiblížit tento příběh dnešnímu člověku. Nečekejte složitý náboženský text, ale poetické vyprávění plné života. Autorky věří, že se kniha stane tradičním společníkem v tom nejsvátečnějším období roku, které nás vede do našeho nitra a pobývání se svými blízkými v teple domova.

A kde se vlastně vzal tento nápad?

Pavla Soletka: *To jsme takhle jely poslední listopadovou sobotu roku 2018 s Maruškou autem do kopce ze Všenor na adventní trhy do Prahy. Jezdíváme už takhle spolu pěkných pár let s našimi autorskými knihami a projekty, na trhy, jarmarky, do školek a škol. Je to naše práce pro radost a smysluplnou realizaci. Škodovka Fabia, zvaná Kokrháč,*

jako tento od kamarádky Barbory Valentové: „Tak, jako čokoládíčka v adventním kalendáři zpřijemňuje čekání na Ježíška, je i příběh **PUTOVÁNÍ** mlsáním. Ovšem pro duši. Každý den poodkryje kousek cesty Josefa a Marie do Betléma. Je krásné s nimi ve vánočním čase putovat za Světem.

Na základě pozitivních ohlasů jsme se rozhodly napnout síly a knize dát tištěnou podobu.

Na vytištění knihy se snažíme sehnat finanční prostředky přes crowdfundingový portál hithit.cz. Zkusme přiblížit čtenářům, jak to funguje a jak je možné váš projekt podpořit.

Marie Snášelová Štorková: *Rády bychom knize **PUTOVÁNÍ** umožnily doputovat ke svým čtenářům ve hmotě. Vždyť by byla škoda, že by nenávratně zapadla v elektronickém šuplíku.*

*Tištěná kniha je prostě tištěná kniha! Jelikož vydat krásnou a po všech stránkách dotaženou knihu je finančně velmi nákladná záležitost a my svou tvůrčí a pedagogickou činností pro radost nejsme samy schopné takové finance vydělat, rozhodly jsme se již potřeby vyplout na vlny hithitu. Již dva naše projekty (Pohrátky knižní verzi a audio verzi) jsme takto úspěšně dokončily. Tomuto způsobu finanční podpory s lidskou tváří i nadále věříme a zejména v této době nám dává smysl. Principem této formy veřejné sbírky je to, že přispěvatel si produkt předkoupí, tím tvůrce získá nutný obnos k dokončení svého díla a následně pak svým přispěvatelům pošle/předá dříve zakoupenou odměnu. Stačí, když půjdete na www.hithit.cz a vyhledáte tam náš projekt **PUTOVÁNÍ**. A pak už si jen vyberete z mnoha krásných odměn, mezi kterými samozřejmě dominuje kniha **PUTOVÁNÍ** s osobním věnováním, ale i další přitažlivé dary. Co třeba obdarovat své blízké autorským příběhem s ilustrací přesně na míru... Všem přispěvatelům předem děkujeme za podporu. Věříme, že kniha **PUTOVÁNÍ** přinese svým malým i velkým čtenářům mnoho radosti.*

Pavla S. Krátká

praskala ve švech, jak měla naložený kufr knížkami a jinými autorskými výrobky. Mrzlo až praštilo a my doufaly, že nás obtěžkaný Kokrháč vyveze až nahoru, a přitom jsme se smály a vymýšlely, čím obdarovat naše čtenáře a příznivce do nadcházejícího adventního a vánočního času. A tak při putování vzniklo Putování... Každý den od začátku prosince do svátku tříkrálového jsem usedla a psala příběh na pokračování, který Maruška dokrašlovala obrázky. Postupně, jako se otvírají okénka v adventním kalendáři, jsme tyto kapitoly posílaly v elektronické podobě našim přátelům a příznivcům naší tvorby. Dostávaly jsme nádherné ohlasy... třeba

Fotbalisté v ofsajdu

V současné době snad pomalu končí zvláštní období – výstižně označené jako **NOUZOVÝ STAV**.

Ano, byl skutečně **NOUZOVÝ**, ne však kvůli nařízení vlády, ale kvůli příčině, proč se tak stalo. Nepatrný vir nám ukázal, jak velice zranitelná je současná až příliš globalizovaná společnost, a také to, že se podobná situace může kdykoliv opakovat znovu. Pak už to všechno kolem nebude mimořádné, ale naprosto běžné...

Proto zřejmě nastal čas se zamyslet a zkusit se třeba jen částečně vrátit k tradičním hodnotám a přestat s drancováním planety kvůli nesmyslnému neustálému hospodářskému růstu.

Pandemie samozřejmě ovlivnila všechny sféry našeho života, včetně sportu. Postiženy byly prakticky veškeré kolektivní sporty. Byly zrušeny nebo ukončeny rozehrané soutěže a nebylo ani možno hrát přátelské zápasy nebo trénovat ve skupinách. Bylo to sice pochopitelné, ale přesto nepříjemné – zvláště pro fotbalisty Sokola Dobřichovice. Ti měli totiž svoji mistrovskou soutěž velmi dobře rozehranou. Po podzimu figurovali na prvním místě tabulky III. třídy, když pouze jednou podleli a jinak všechny ostatní soupeře porazili. Škoda, protože naděje na postup do OP byla opravdu veliká. Mužstvo se během jarní přípravy stále zlepšovalo. Pak přišel koronavirus a vystavil nás do postavení mimo hru – neboli do **OFFSAJDU**... (mimo hrou – fotbalisté A týmu Dobřichovic za celou svojí 97 let trvající existenci nedohráli mistrovskou soutěž pouze jednou – na jaře roku 1945, na konci války). FAČR vydala pokyny, jak trénovat i hrát a co je třeba splnit v době, kdy dochází k postupnému návratu do normálu. První a druhá liga dokonce budou zbývající mistrovské zápasy dohrávat. Oddíl v nižších

amatérských soutěžích to však nemohou časově stihnout. Proto se už nebude hrát a nastane stop stav. Nikdo tudíž nespadne, ale ani nepostoupí. Pouze v jediném případě – pokud by se některý tým z finančních nebo jiných existenčních důvodů odhlásil, může ho nahradit nejvýše postavený celek z následující nižší soutěže. To se může, ale také nemusí stát. I když kdo ví: koronavirus mohl leckterým sponzorům notně pocuchat finance...

Počítejme však raději s tím, že na podzim budou Dobřichovice působit znovu ve III. třídě.

(oma)

Mateřské centrum Černolice a Kulturní výbor OZ Všenory za podpory obce Černolice pořádají

POUŤ DO VŠENOR

sobota
27. června
2020

Černolice
14:00 – zahájení u dolní kapličky

Kaple sv. Jana Křtitele ve Všenorech
15:00 – mše ze slavnosti narození sv. Jana Křtitele, oslavuje P. Alvarez Kodeda OP

16:00 – kruhový tanec křesťanské tradice s živou hudbou, vede Milada Chalupová

16:30 – návrat poutníků do Černolic

K dopravě doporučujeme využít autobusové spojení BUS 448. Délka jedné trasy je 2,8km, široké lesní a zpevněné cesty, více informací naleznete na Facebooku události a www.mccernolice.cz.

Krátce z volejbalu

Proč jen krátce? Protože v polovině března byl kvůli pandemii koronaviru vyhlášen nouzový stav a volejbalové soutěže byly ukončeny. Zrekapitulujeme si tedy pouze

Družstvo žen po vítězném utkání v Brně: horní řada zleva: zástupce realizačního týmu Jan Prokop, A.Závodská, A. Grecová, L. Jovanovičová, G. Poláková, M. Kučková, P. Kopecká, dolní řada zprava: A. Vašutová, K. Pavlíčková, P. Jennešová, N. Šmídová, J. Prokopová a B. Stará.

Golfová sezóna začala

Golfově hřiště Líšnice letos zahájilo svou 93. sezónu netradičně – stejně jako ostatní sportoviště zůstalo zavřeno v důsledku antikoronavirových nařízení vlády. Již je ale opět otevřeno, takže si hru můžete užít naplno. A jestli jste se dosud neodhodlali golf zkusit, přihlaste se na některý z kursů pro začátečníky po vzoru hesla „lepší pozdě nežli později“.

umístění našich prvoligových družstev a seznámíme se s tím, jakou soutěž budou hrát v sezóně 2020 – 21.

Áčko mužů poprvé ve své prvoligové historii skončilo v základní skupině až na devátém místě a muselo tak spolu s Brnem, MFF a Hradcem Králové hrát o udržení. Naši v této čtyřčlenné skupině skončili na druhém místě, což znamená, že si pro příští sezonu prvoligovou příslušnost udrželi. Doufáme, že si v ní povedou lépe než v té letošní.

Áčko žen vyhrálo základní část s velkým náskokem a bylo vyhlášeno prvoligovým vítězem. Na rozdíl od loňské sezóny, kdy naše Dobi-holky také zvítězily, ale musely o postup do extraligy hrát baráž, letos mimořádně mohly do extraligy postoupit přímo, bez baráže. Určitě by si to zasloužily, ale nakonec bylo rozhodnuto, že se do extraligy nepřihlásí, protože oddíl by po ekonomické stránce nezvládl náročné požadavky vyplývající z účasti družstva v nejvyšší soutěži. A tak naše ženy budou i v sezóně 2020/2021 hrát opět „jenom“ první ligu. Předpoklady k tomu, aby své letošní vítězství zopakovaly, mají, takže na „tu extraligu“ přece jen možná dojde.

HgS

V minulých člancích z Líšnice jsme se Vám snažili ukázat, že golf má jednu velkou výhodu – můžete ho hrát celý život. A na rozdíl od většiny jiných sportů si golf můžete stejně dobře zahrát s hráči, kteří mají naprosto jinou herní úroveň. To z něj činí ideální rodinný sport, kdy spolu mohou hrát všechny generace společně.

Rodinný golf je na Líšnici vítán

Jedno z nemnoha hřišť, které na rodiny již řadu let opravdu myslí, je Líšnice. Proč? Protože na Líšnici chceme, aby rodiny hrály dlouhodobě... Chceme na hřišti potkávat tváře, které roky známe. Chceme, aby zde naši hráči potkávali své přátele. To vytváří klubovou atmosféru. Když hraje celá rodina, vydrží u golfu, i když zrovna může jít golf některého jejího člena na nějakou dobu z nejrůznějších důvodů trochu stranou... Aby u golfu rodiny vydržely po celé generace, to je náš cíl. Nakonec, v klubu stále máme jako vzor několik generací potomků zakladatelů.

Co pro rodinný golf děláme konkrétně? Kromě běžných zlevněných fee či členství pro děti, které naleznete i jinde, máme na Líšnici řadu rodinných zvýhodnění. Zatímco běžný dospělý člen, jako jednotlivec, zaplatí ročně za neomezenou hru i tak přijatelných 8 000 Kč, celá rodina o 2 dospělých a 2 dětech do 18 let zaplatí skvělých 20 tisíc korun. I jako nečleni pak za celou rodinu zaplatíte stále výborných 23 tisíc korun za roční hrací kartu. Za cenu, se kterou na mnoha mistrovských hřištích vystačí sotva jednotlivec, si tak u nás bude rok hrát celá čtyřčlenná rodina.

Rodinná politika Líšnice tak jde ruku v ruce jejím herním charakterem, kdy hřiště poskytuje herní výzvy i zkušeným hráčům a současně zůstává přátelské pro začátečníky, seniory a rodiny. Takovou kombinaci najdete málokde. Přijďte se podívat.

Kursy pro začátečníky

Golfový klub Líšnice připravil i pro letošní sezónu několik golfových kursů. Prvním je Ochutnávka golfu. Náš trenér Vás ve dvou hodinách seznámí s golfem, vyzkoušíte si odpálit první míčky a projdete se po hřišti. Veškeré vybavení Vám zapůjčíme. Vyplatí se zít přátele, neboť každá další osoba

platí již jen 100 Kč. Ve dvojici to tak každého přijde na tři stovky, anebo na dvě stovky, když přijdete 4. Vezměte s sebou třeba vnučata, děti, prarodiče či přátele. Uvidíte, že Vám poděkují. Přihlásit se a stanovit si vlastní termín můžete na emailu info@gkl.cz, telefonu 603 383 238 nebo na webu www.bavsegolfem.cz. Budeme se na Vás těšit.

M. Babšický

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
- * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1.700 Kč)
- * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4.000 Kč)
- * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)

Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.

Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.

Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Milkeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

Dobřichovické reality

Vaše domácí kancelář

Vonoklasy

Krásný výhled, klid a soukromí! Rodinná vila 6+1 s garáží a 3 terasami na unikátním místě.

Cena: 16.900.000,-

Řevnice

**ZDE
MŮŽE BÝT I VAŠE
NEMOVITOST!**

VYKU PUJE ME

**BYTY
DOMY
POZEMKY**

- * hledáme nemovitosti na prodej nebo pronájem
- * hledáme asistentku/prodejní specialistku
- * přímý odkup domů, bytů a pozemků
- * ověřte si zdarma správnou cenu

NAŠI KLIENTI POPTÁVAJÍ

- ▶ Mladá rodina hledá světlý byt s garáží min 3+1.
- ▶ Právník z Prahy hledá v okolí Dobřichovic atraktivní stavební pozemek.
- ▶ Koupíme pozemek s výhledem na řeku nebo možností umístít mobilheim.
- ▶ Rodina hledá dvougenerační bydlení, klidná lokalita podmínkou.
- ▶ Lékař hledá rodinný dům s pozemkem, může být i k rekonstrukci.
- ▶ Starší penzisti koupí rekreační chatu. Platba v hotovosti.

Václav Prokop
vedoucí kanceláře

General Reality

GENERAL REALITY a.s.

+420 739 039 163

dobrichovice@general-reality.cz

www.general-reality.cz

V Zahradách 1081, Dobřichovice

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

sál o velikosti 100 m² se zázemím (kuchyňka, WC, hala)
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez pódia, max 40 židli)

DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková, tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA

sál bez přilehlé místnosti (jeviště) 78 m², sál s jevištěm 104 m²

využití organizuje Restaurace a hotel Panská Zahrada, Anežky České 432

Pavel Kaucký, tel. 602 452 225, obchod@panskazahrada.cz

SOUSEDSKÉ DEGUSTÁRIUM

27. 6. 2020
15:00 - 20:00

U CIBULKŮ NA ZAHRADĚ
DOBŘICHOVICE, NA PLZEŇCE 165
(NAPROTI NÁDRAŽÍ)

PROGRAM

- OCHUTNÁVKA VÍN ROČNÍKU 2019 •
BIO SEKT SYLVÁN MODRÝ SYLVÁNSKÉ ZELENÉ 2019
SAUVIGNON 2019 CHARDONNAY 2019
PÁLAVA 2019 PINOT NOIR ROSÉ 2019
- POVÍDÁNÍ S VINÁŘEM •
• NÁKUP VÍNA PŘÍMO OD VINAŘE •

OCHUTNÁVKA A VSTUP ZDARMA

VINO
CIBULKA

PŘIJĎTE NÁS NAVŠTÍVIT

PANSKÁ ZAHRADA

RESTAURACE & HOTEL

RESTAURACE S OTEVŘENOU KUCHYNÍ
UDÍRNA
DVA ŠKOLÍCÍ SALONKY
VYHŘÍVANÁ VENKOVNÍ TERASA
PODZEMNÍ I NADZEMNÍ PARKING
APARTMÁ S PRIVÁTNÍ TERASOU NA STŘEŠE
PRIVÁTNÍ WELLNESS
BAZÉN 12 M
23 LUXUSNÍCH POKOJŮ ★★★★★

NOVĚ REKONSTRUOVANÝ WELLNESS DOBŘICHOVICE,
S BAZÉNEM, VÍŘIVKOU A SAUNOU.

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ

WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

DOB Centrum